

λά γιατί να το φαρμακώω τις ύστερες ώρες του ;... Τά παιδια, πειό τυχερά, λυτρώθηκαν από τὰ βόσσανα τῆς ζωῆς γρηγορώτερα. Κι' ὁ ετοιμοθάνατος πατέρας ὄλο ωτοῦσε τὴ γίνονται καὶ χαμογελοῦσε μέσα στὴν ἀγωνία του, μὲ τὴν ἰδέα δι' ἐξω στὶς ἄμορτες προσινόδες ποὺ τρέχουν τώρα τὰ παιδάκια του δὲ φοβούνται τὴν ἀρρώστεια.

Περγουῶσε τ' ἀμῆξι. Ἡ μάνα γιὰ νὰ βγάλλῃ τὰ νεκρὰ παιδιὰ τῆς ἔπρεπε νὰ περῶσθ' ἀπὸ τὴν κἀμαρα τοῦ πατέρα τους. Ἡ Παναγιά τοῦ εἶχε στείλει ἀναίτησῃα τὴ σιγιμὴ ἐκείνη, κι' ἡ ἄμορτη ἡ μάνα, κρατώντας στὴν ἀγκαλιὰ τὰ νεκρὰ βλαστάρια τῆς, ἔπῳρασε πατώντας στὰ νύχια σὸν κλέφτρα ποὺ γέμνωσε τὸ σπίτι ἀπὸ ἔ,τι εἶχε πολῦτιμο. Καὶ οἱ νεκροφόροι, βλέποντες τὴν, τῆς εἶπαν :

— Ἄ ! ὄμο εἶναι, κῆρὰ ; Εἴκοσι δραχμὲς θέλοσμε !
— Σιγὰ μιλάτε, γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, νὰ μὴν ἀκοῦσθ' ὁ δοντοχιμῆμένος ὁ πατέρας τους !. Ἀσπιδόητε με... Δυὸ ρεγκίνες μονάχα ἔχω... Πάρτε τὰ παιδάκια μου...

Καὶ οἱ ἀσπλαγχοὶ νεκροφόροι, «οἱ μόντες» τῆς φάναξαν : «Δὲν τὰ βαλοαμῶνεῖς καλλίτερα, κῆρὰ ;». Μὰ ἐκείνη τὴ σιγιμὴ, ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς εἶδε τὰ χρυσὰ σκευαλάρια τῆς, ποὺ στὴν ἀξάφνη φουρτούνα δὲ θυμήθηκε νὰ τὰ βγάλλῃ καὶ τῆς εἶπε : «Δός μας κι' αὐτὰ ποὺ ἔχεις στ' αὐτὰ ἴσον καὶ συμ-βιβάζοσαστε».

Ἐοκνευε τότε ἡ δούτοχη μάνα χαμηλά, καὶ οἰγὰ οἰγὰ, μὲ προσοχή, ἀπόθεσε στὸ χῶμα τὰ παιδιὰ τῆς. Ἐβγάλε τὰ σκευαλάρια τῆς καὶ τοὺς τὰ ἔδωσε.

— Καὶ τὸ δαχτυλίδι, Κῆρὰ !
— Ἄ ! τὴν ἀρραβῶνα μου ! Πάρτε τὴν κι' αὐτὴν, δὲν μοῦ χρειδίζεται πειδ.
— Φέρετα τώρα.

Τὰ σῆκωσε. Τάσφιξε στὴν ἀγκαλιὰ τῆς, χωρὶς ὄσκηρα στὰ μῦτια, χωρὶς νὰ προσφέρῃ λέξι. Ἐκόλλησε μονάχα βαθεῖα τὰ χεῖλη τῆς στὸ στόμα, ὄχι γιὰ νὰ τοὺς φουῶξῃ ζωὴ, ἀλλὰ γιὰ νὰ ροιφήξῃ ἀπ' αὐτὰ τὸ θάνατο... Τότε, ἄφαρνα, ἔβγαλε μιὰ σπαρχικὴ φωνή, τόσο σπαρχικὴ ποὺ κι' αὐτοὶ οἱ νεκροφόροι ἀνατριχίασαν. Ὅχι δὲν ἐγελάσθηκε. Τὰ δυὸ παιδιὰ μ' ἕναν ξαφνικὸ ἀναστεναγμὸ ἐσφίχθηκαν στὴν ἀγκαλιὰ τῆς !. Ζούσαν ! Ζωντανὰ λοιπὸν ἔστειλε τὰ παιδάκια τῆς στὸν ἄρβῳστο ; Κι' ἐκείνα ἐτρανατζόνησαν καὶ τὴν ἐσοργίαν περισοῦτερο, σὸν νὰ ἤθελον νὰ νιζῶσιν τὴ μάνα ποὺ διώχγει τὰ παιδιὰ τῆς... Τότε κατέβηκαν ἀπὸ τ' ἀμῆξι οἱ νεκροφόροι. Τὰ τράβηξαν ἀπὸ τὴ μιτρικὴ ἀγκαλιὰ κι' ἕνας ἀπ' αὐτοὺς μὲ πονόψυχο ποὺ δὲ μποροῦσε κανεὶς νὰ περιμένῃ ἀπ' αὐτόν, τῆς εἶπε :

— Σώπα δοντοχιμῆμενη γυναῖκα. Τὰ παιδιὰ σου εἶνε πεθῳμένα γιὰ καλὰ. Μόνο τὴν ἔχει αὐτὴ τὴ χάρι ἡ χολῳρα, ν' ἀφήνῃ τοὺς σπασομῶς τῆς ὡρες πολλῆς ὕστερ' ἀπὸ τὸ ξεψύχομα. Ρῳτὰ ἐμῶς ποὺ τὰ βλέποσμε αὐτὰ κάθε μέρα».

Τὴν ἄλλῃ μέρα, δταν τὸ ἴδιο ἀμῆξι ἐσῳκῳνε τὸ ἀνδροῳγγνο μὲ τὸν ἔρανο τῆς γειτονιάς, ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἔκανε αὐτὴ τὴ ῳωστὴ παρατήρησι : « Ἄν δὲν τῆς πέρασμε χιτὲς τὰ στολιδία ἴσως μ' αὐτὰ θάθελαν νὰ μᾶς πληρώσοσιν σήμερα οἱ γειτόνορ».

Τέτοια ἐπεισοδία φρίκης θὰ μποροῦσαμε νὰ διηγηθοῦμε πολλὰ, σελίδες δλόκληρες. Γιατὶ οὐ κάθε Ἀθηναῖκὸ σπίτι γράφτηκε καὶ μιὰ ἢ περισσότερες τραγωδίες... Ἰστολογοῦντο οὐ 5000 οἱ νεκροὶ τοῦ τρομεροῦ 1854. Δυὸ μῆνες κρέτισε ἡ Ἐπιδημία καὶ σφύσθηκε στ' ἀγῳρία, ἀπὸ θῆρισε τὸ δοντοχιμῆνο λαὸ τῶν δύο πόλεων καὶ βούτιξε στὰ μαῦρα ἐκείνους ποὺ γλῳτίωσαν.

✱

Ο ΔΟΥΜΑΣ ΚΑΙ ΟΙ ΗΘΟΥΣΙΟΙ

Ὅταν ὁ Δουμάς πῆγε νὰ ἐγκατασταθῇ στὸ ἱστορικὸ πλῆον σήμερα σπῳι του τῆς Πλατείας Ἐυῳά, ἀποφάσισε νὰ γιορτάσῃ ἐπίσημα τὰ ἐγκαίνια. Προσκάλεσε λοιπὸν οὐ δειπνο, τῆς κυριώτερες ἠθοῳσιόσῃ τοῦ Παρισῳῦ

Ἐπειδὴ ὄμως ἡ τραπέζια δὲν εἶχε ἐντελῶς ἐτοιμοσθεῖ, ἐξῆτιπνε ἀπὸ τὴν «ἐταιρία τῶν Ἰνδιῳν» νὰ τὸν δανείσῃ βαρῳτιμα σῳλια μιὰ νὰ χρησιμοποιῶσιν ὡς διπλῆς κορτινῆς σιὰ παραῳθῳρα.

Μετὰ τὸ δειπνο, μιὰ ἀπὸ τῆς προσκαλεσομένης ξεκρέμασε ἕνα ἀπ' τὰ σῳλια αὐτὰ.

— Ἐξείρε, εἶπε, φίλε μου Δουμά, θὰ μοῦ δανείσοις μιὰ ἀπ' τῆς κορτινῆς σου. Καὶ τὸ πῆγε μαζί τῆς.

Τὸ παραδειγμα τῆς ἀκολοῦθησαν ὄλις οἱ ἄλλες... καὶ ἡ μικρὴ αὐτὴ ἱστορία κῳοτισε στὸν Δουμᾶ 28.000 φράγκα !

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Λ. Δ.

Μία ὠροιοιότη Ἀθηναῖα τῆς ὁποίας τὸ πέρασμα ἀπὸ τὰ ἀθηναϊκὰ σαλόνια ἦτο λαμπερὸ καὶ γοηφόρο σὸν διάτταν ἀσῳτρο. Ὅταν πρὸ δυὸ ἐτῶν ἦλθε γιὰ πρώτη φορὰ στὸς Ἀθήνας ἀπὸ τὸ Λονδίνο ὅπου ἦτο ἐσῳτερικὴ σ' ἕνα περίφημο ἐκπαιδευτήριον, εἶχε ὀκονιῳήσει πολὺ θαυμασμὸ στὸ κοσμικὸ πέρασμά τῆς — ὄχι μόνον γιὰ τὴν ἐμορφιά τῆς, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ἐξαισθητικὴν μόρφωσῳ τῆς καὶ τὸ δαιμόνιον μουσικὸ ταλῆντο τῆς. Ἡ σιλουέττα τῆς φειδένια εὐλύγιστη, τὸ ντύσιμὸ τῆς ἀπλοῦστατον, διεκρίνετο γιὰ τὴν παιδιῳστικὴ χάρι καὶ ἀφῳλειαν. Ἐν τούτοις ἡ ἐκλεκτὴ Ἀθηναῖα ἀδύνατον νὰ συνειθίσῃ εἰς τὴν ἐδοῦ ἀνέκφραστη ζωῳ— ὅπως τόσον εὐφῳδῳ καθῳρίζεν—καὶ νὰ ὑποβληθῇ εἰς τὴν ρουτίνα τῶν δεξῳώσεων καὶ μετέβῃ μὲ τοὺς γονεῖς τῆς στὸ Παρίσι ὅπου καὶ ἐγκατεστάθη οἰκογενειακῶς, ἀκολοῦθοῦσα ἀνώτερα μαθήματα τραγουδιοῦ.

Ἡ Μονταῖν

✱

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Τὴν παρελθοῦσαν Πέμπτην νεῦμα εἰς τὸ Σέσιλ πρὸς τιμὴν τοῦ Πρίγκηπος τῆς Ἰαπωνίας. Τὸ θέμα ἦτο ἐξαιρετικόν. Ὅλη ἡ βεράντα κατελλημμένη ἀπὸ ἀνθοσῳτῳλιστα τραπέζια μεταξῳ τῶν ὁποῳν κυριαρχεῖ τὸ τραπέζι τῶν ἐπισῳμων, διακοσμημένον μὲ σπανίαν καλλισοθῳσιαν.

— Ὅλαί αἱ παρενρισκόμεναι κυρία καὶ διδες ἔφερον τουαλέτες βραδνῆς αἰθέριες χοροῦ.

— Μετοῦ τῶν παρενρισκόμενων ἐξαισῳ ἐμφάνισις τῆς διδος Νατάσῳς Βελλίχ, τουαλέττα ὄλς τούλινη σὸ φόντο λαμὲ ῳζῳ, κενημένη ὄλο λουλοῦδια φεγγοβόλα ἀπὸ σῳμάτια σὲ χροῳματα ντεγροαντῆ ῳζῳ, δις Ἡσῳία θαυμασῳα τουαλέττα λευκὴν, κ. Θεοχάρη τουαλέττα ῳζῳτῳτὴν κομψοτάτη, κ. Ἀδαμίδη, δις Κριεσῳ κρέπ-ρομαῖν κίτρινο μὲ δαντέλλες μῆξῳ, κ. Παγκῳλου θαυμασῳα τουαλέττα.

— Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν δεξῳισις μαστίχα παρὰ τῳ κ. καὶ τῆ κ. Ἀλ. Μελέγκοβιτς. Εἰς τὸ εὐχῳρίστον καὶ ἰδιοροῳθμον Χῳλλ φιλοξενεῖτο ἡ χορῳνοῦσα νεολαία. Στὴν βεράντα γίνεται ἀγῳνομα σνομοιλίας μεταξῳ ἐξυπνοτάτων κυριῳν καὶ κυριῳν, πρωτοστατοῦν, Δ. Βασιλεῖδη καὶ μιὰ γοητευτικὴ κυρία γυαστὴ ὑπὸ τὸ ψευδῳνομον «Λαῖδη Μαῖρη». Ἀτὸ δὲ τὸ ἰσχυρόν φίλον οἱ κ. κ. Δημαρῳς καὶ Γουλιμῳς.

— Μεταξῳ τῶν παρενρεθῆντων διεκρίναμεν κ. Π. Μακρῳ μὲ τὴν μαρκησιακὴν ἀσμύροστον κόμην τῆς, τουαλέττα βιολετὴ ντῆ πέσο. κ. Μακρογιάνη ῳσοῳττ μῳση, κ. Παλιολόγον τουαλέττα λευ. ἡ, κ. Ἀντωνιάδη ῳσοῳττ ἔκροβις, δις Σαῳῳκου κρέπ-ντῆ-αῖν-φραῳτῳ, δις Π. Μακρῳ μῳβ, κ. Κ. Γουλιμῳ λευκὴν ἐμπορῳ μῳση.

— Ἡ οἰκοδέσπονα ἔφερον λῳαν καλαίσθητον τουαλέττα μῳβ, μὲ λουλοῦδια μῳβ ῳζῳ καὶ ἦτο λῳαν συμπαθῳς καὶ περιποιητικὴ πρὸς ὄλοσ.

— Κατὰ Κυριακὴν εὐχῳρίστοι κοσμικῳ συγκεντρώσοις εἰς τὸ Καστρί τὴν ὄραν τῳ νεύματος. Τὴν παρενδοῦσαν Κυριακὴν ἐγευμαῳτιζαν ἐκεῖ ἄρκετοὶ Γάλλοι ἀξῳματικῳ καὶ πολλοὶ παρεπιδημῳντες ἔξῳνοι.

— Ὅλιγῳιστοι εἶνε οἱ θαλαλλῳοὶ ποὺ δέχονται παρ' ὄλον τὸ ψυγοσ νὰ γευματίσων στὴν βεράντα. Ἐπομῳνος ἡ σῳλλα εἶνε ἐν ἀπαρτία. Διεκρίνομεν κ. καὶ κ. Π. Καροπάνου, κ. καὶ κ. Χατζηλαζῳροῦ κομψοτάτον σύνολον μῆξῳ παντῳ ὀμοῳόμοστον γαρνιρισμένο μὲ ὄληθινῆς γούσνε «ὀπόσομο», κ. Μεσοῳνῆρη. κ. καὶ κ. Ν. Ν. Νικολαῖδη, κ. καὶ κ. Γ. Μακῳ, κ. καὶ δίδα Μπέμη, δίδα Α. Καλλῳργῳ, κ. καὶ κ. Ντερμπαῖ πολὺ κομψὴ τουαλέττα μωροτῳ καὶ παντῳ γκρῳ μὲ γούσνε ὀμοῳόμομοσ.

— Τὴν παρελθοῦσαν Πέμπτην δεξῳισις—μφοῳτῳ παρὰ τῳ κ. καὶ τῆ κ. Π. Σκανοβῳ, ἡ οἰκοδέσπονα ἔφερον τουαλέτταν παρισῳνικὴν μοῦαριν σὲ ἀπόχωστον σατρῳξῳ.

— Μία τράττα μὲ διάκοσῳ νοσοτεχνικόν, παραβᾶν ἰαπωνέξικον, πολυθρόνες μὲ μεταξῳτῳ χρυσῳ καὶ πράσινα καλύματα, λουλοῦδια παντοῦ, ἀποτελοῦσι σύνολον φαντασμογορικόν. Ἐμφυχοῦν κομψοτέχνημα ἡ δῆς Σκανοβῳ μὲ τουαλέττα χαριτωμένη ἐμφορῳ μὲ πρῳσινη καὶ μῆξῳ.

— Παρενρεθῆσαν κ. καὶ κ. Ν. Νικολαῖδη, κ. καὶ δις Φορῳστῳ, κ. καὶ δις Παπαδοπούλου, κ. καὶ κ. Πετριῳδη, κ. καὶ δις Χαρισῳῳδῳη, κ. καὶ κ. Μομφερεῳτου, κ. Ἀντωνοπούλου κλπ.

Ἡ Μονταῖν